

Lukemisto 3/2002

MAAILMAN RIENNOT

“Kerran kysyin vanhalta heränneeltä mieheltä Taavetti Mykkäselältä:

— Sopiiko käydä maailman ilopai-koissa, kun ei tee siellä mitään, ei ota osaa niihin rientoihin, seisoo vain muiden joukossa ja katselee?

Sokea vanhus vastasi:

— Pane valkeat vaatteet päällesi ja mene huoneeseen, jossa hiiliä liikutellaan. Älä koske mihinkään, seiso siellä vain pari tuntia, niin huomaat, että valkea pukusi on aivan nokinen. Samoin sisimpäsi likaantuu katsellessasi ja kuunnellessasi jumalatonta menoa. Ajatuksesi ovat likaisia ja saastaisia.”

Aku Rätty: *“Hengellinen Kuukausilehti”*, 1948.

KAKSI ERI TIETÄ

“Elävää kristillisyyttä on vaikeaa tehdä joukkojen suosioon pääseväksi. Kristus itse ei siinä onnistunut eikä tahtonutkaan onnistua, sillä onnistumiseen olisi ollut uhrattava totuus. Maailmaa mielitelevä kristillisuus on matkalla siihen hukkumaan. On kysymys niin suuresta erosta kuin pimeyden ja valkeuden. On kysymys kahdesta eri suuntaan vievästä tiestä.”

Niilo Tuomenoksa: *“Kristukseen sidottuja”*, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959.

JUMALANPELKO

“Meidän on pelättävä Jumalaa ja yksin Häntä — ja se puolestaan merkitsee, että meidän on pelättävä syntiä, sillä Jumalan tuomiot tulevat vain synnin tähden, eivät mistään muusta syystä...”

Näyttää siltä kuin meiltä kristityiltä olisi katoamassa synnin pelko sen tähden, että kristillisyytemme käy tämän maailman mukaiseksi.”

Osmo Tiililä, *“Jumalan kansan pelko ja rauha”*, Kansan Raamattuseuran Säätiö, 1962.

VOIMAA VAI HEIKKOUTTA?

“...melu ei ollut voiman, vaan heikkouden osoitusta. Ja niin kristillisyydessäkin; mitä heikompaa se on, sitä meluisampaa. Vain todella voimakas kristillisuus edustaa kristillistä voimaa sen ylevässä sävyisyydessä. Vaiennettu kristitty ’katsoo kunniaakseen elää hiljaisuudessa’,” (1. Tess. 4:11).

Niilo Tuomenoksa: *“Kristusta kohti”*, Päivä, 1937.

KRISTUKSEN KALTAISUUS

“Mitä enemmän meistä tulee Kristuksen kaltaisia, sitä enemmän meistä tulee keskenämme erilaisia.”

Erik Ewalds: *Radio Deissä*, 2.12.2001.

Aikamme ”voidellut” – uudistetun evankeliumin airueet

“Sillä monta(!) tulee minun nimessäni sanoen, ‘Minä olen Kristus (messias, voideltu), ja he eksyttävät monta...’ (Matt. 24:5)

Seuraavassa puhutaan ihmisistä, joita oikeasti on olemassa.

Kysymys ei ole ainoastaan yhdestä, vaan useammasta henkilöstä. Vaikka heitä ei nimetä, he ovat yhtä todellisia, kuin sinä ja minä. Heitä tapaa varmimmin siellä, missä kohistaan “hengellisillä” ja mistä käydään suurin joukoin ottamassa vastaan opetusta ja varsinkin fyysistä parantumista.

Nämä uudistetun evankeliumin airueet puhkuvat saamassaan “voitelussa”. Heillä kun on leijonan luonto. Nämä uhkarohkeat eivät häpeä sanoa sitä, että karitsan luonnolla ei tulla voittajiksi, vaikka ilmaisevat asian toisinpäin: “Ellei sisimmässäsi karju leijona, niin sinusta ei ole voittajaksi”.

He eivät kaihda pilkata niitä,

joilla on orastava ja heikko usko ja jotka eivät yllä semmoisiin sfääreihin kuin he. Heille ei ole kylliksi siinä, että Jeesus on Hyvä Paimen tai Vapahtaja. Heillä on sisimmässään Leijona, joka murskaa linnakkeita ja varustuksia.

Nämä “oikean uskon” edustajat ovat vallantavoittelijoita, jotka tahtovat palkkansa jos mahdollista, jo tässä ajassa. He tahtovat “förskottia”; heidän luonnolleen ei sovi nöyryydessä ja kärsivällisyydessä odottaminen.

Saat kuulla, kuinka nämä tehokkaat superuskovaiset käyttävät aikansa paastoon, rukoukseen, Raamatun lukemiseen ja kuinka he laittavat itsensä likoon ja voittavat...

He ovat auktoriteetteja, jotka

saavat ihmisten jakamattoman huomion ja suosion. Heitä tarvitaan siellä, missä odotetaan tapahtuvan suuria. Heitä seurataan ihaillen ja he ovat menestyjiä. Näyttää siltä, että he ovat myös Jumalan silmäteriä, koska he selviävät aivan mahdottomistakin tilanteista aivan kuin elokuvissa.

He tallaavat vihollisen valtaa, — olen ollut tilanteessa, jossa näyteltiin saatanalle kengänpohjia. Joskus saa sen kuvan, että Jumalakin on ainoastaan heidänkaltaisiaan varten ja he sanovatkin, että Jumalakin on sidottu siihen, mitä ihminen tahtoo.

Heidän Kristuksensa ei ole heikkojen Kristus, vaan vahvojen ja aikaansaavien. He eivät enää tarvitse armoa, koska ovat saavuttaneet jopa synnittömyyden asteen. Siksi he eivät esittele armoa toisillekaan.

Aikansa heidän sallitaan olla muiden ihailtavina, mutta heillekin koittaa hetki, jolloin totuus väistämättä paljastuu.

Mutta sanooko elämän Herra heille: “Sinä hyvä ja uskollinen palvelija, vähässä sinä olet ollut uskollinen, mene Herrasi iloon”?

Sitä emme tiedä, jääköön se Herran asiaksi.

Tuskinpa heihin voidaan soveltaa Paavalin sanoja: “*Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpaillaa keskenänne*”. Paavali ei kuvannut kristittyjen silmien eteen karjuvaa leijonaa, vaan heikon, kärsivän, verta vuotavan, vahvojen runteleman Kristuksen, joka riippui ristillä minun tähteni — ja sinun tähtesi (1. Kor 2:2).

Siinä ei ollut korskeutta. Korskeus ei ole Isästä vaan se on maailmasta. Siinä ei ollut mahtavia ylisanoja. Siinä riippui runneltu rakkaus, joka ei pyhydessään voi olla säälimättä meidän heikkouksiamme (Hebr. 4:15).

Mutta rohkeneeko kukaan katsoa, mitä tällaiset “voidellut” jättävät jälkeensä?

Ahdistuneen joukon, joka kouristuksenomaisesti piiskaa itseään ja mikä vielä pahempaa, — myös toisia — uskonnollisiin suorituksiin, joilla on hengellinen nimi. Tätä sinun tulee tehdä, ja tuota. Vasta sitten olet kelvollinen. He ovat nykyajan “galatalaisia”, joita Paavali saattaisi sanoa älyttömiksi, koska he yrittävät puristaa ihmisestä

tekojen kautta saatavaa pyhyttä.

He jättävät jälkeensä joukon, joka erehtyy ajattelemaan, että heidän Mestarinsa on muuttunut orjapiiskuriksi, jolle kaikki se, mitä he itsestään saavat irti, on liian vähäistä.

He saavat yksinkertaisen ja heikon uskovan vieraantumaan Hänestä, joka sanoi: "...*moninaisista sinä huolehdi ja hätäilet...*" (Luuk.10:41).

Kuvauksemme muistuttaa liiankin paljon niistä, joista Herra itse on kerran antava tyrmäävän todistuksen: "*Minä en ole koskaan teitä tuntenut, menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät!*" (Matt. 7:23).

Meidän tehtävämme ei ole kohdistaa näitä hirvittäviä sanoja keheenkään. Mutta meille kuuluvat sanat: "Pitäkää vaari... valvokaa...".

Paavo Lievonen

Ajattelemisen aihetta

Nykyisin maailma uskaltaa tulla niin lähelle seurakuntaa kuin se haluaa. Se vieläpä läimäyttää väitettyä Kristuksen morsianta rohkeasti olkapäälle ja heittäytyy karkean tuttavalliseksi.

•
Evankeliumi vapauttaa, mutta se myös sitoo. Se vapauttaa lain vaatimuksista ja samalla se vapauttaa ihmisen omatoimisesta Jumalan miellyttämisestä.

Jumalan tahdon täyttämistä se ei kuitenkaan vapauta, mutta nyt Jumalan tahdon täyttääkin toinen — sijainen, Jeesus Kristus.

Niinpä evankeliumi sitoo ihmisen Kristukseen.

•
Sieltä, missä puhutaan eniten rakkaudesta, löytyy usein vähiten rakkautta.

•
Missä ihminen on suuri, siellä Jumala on pieni.

Jos koetamme tavoittaa Jumalan läsnäolon ohjailemalla ajatuksiamme, se tuntuu katoavan meiltä silloin, kun emme ole keskittyneitä. Jos taas yritämme käyttää tunteitamme saadaksemme aikaan Jumalan läsnäolon, niin heti tunteittemme herpaantuessa Hänen läsnäolonsa katoaa. Jos koetamme ylläpitää Jumalan läsnäoloa omatoimisesti, se päättyy toimeliaisuutemme loppuessa. Läsnäolo vaatii samankaltaista luontoa.

Watchman Nee, "*Hengen vapautus*", Ashram-tuki 1973

Astiana jalossa käytössä

Oheinen kirjoitus on väkevä todistus siitä, että Jumala vastaa rukouksiin. Jumalalla on kaikki mahdollisuudet niin tahtoessaan toimia myös ilman välikäsiä, mutta jostain syystä Hän on nähnyt hyväksi käyttää pientä ihmistä toteuttaakseen tässä ajassa jumalallisia tarkoituksiperiään. Kertomus rohkaisee meitä tämänkin päivän taivaan tien matkamiehiä. Isä kutsuu meitä eri tehtäviin ja kaikki on edelleen Hänen hallinnassaan, vaikka me emme aina sitä huomaa.

Herrallamme on monenlaisia palvelijoita. Hän tarvitsee työssään meitä kaikkia. Joskus arvioimme itseämme ja toisiamme ulkonaisen esiintymisen tai esilläolon perusteella, mutta vain Taivaallinen Isämme tietää, olemmeko kuuliaisia Hänelle niissä tehtävissä, joihin hän meidät on kutsunut ja jotka Hän on meille edeltävalmistanut. Hän näkee sydämeemme ja tuntee sisimpämme pientä piirtoa myöten.

Tässä on kertomus äidistäni, joka oli hiljainen ja jopa ujo ihminen. Yleisön edessä häneltä ei olisi tullut minkäänlaista puheenpurausta, vain kyyneleitä ja soperrusta.

Hän ei ollut ääneen rukoilija, ei mikään voimakas ylistäjä, kuitenkin Herramme kutsui hänet esirukoilijaksi ja siinä toimesta hän palveli uskollisesti, järkähtämättä ja väsymättä vuosikausia, kunnes

vihdoin sai taivaskutsun ja pääsi kotiin ollessaan vain 52-vuotias.

Muistiini on voimakkaasti jäänyt eräs tilanne kodissamme 1950-luvun alkupuolella. Olin juuri palannut koulusta, kun aivan yllättäen kuulin, kuinka äitini tuli kesken työpäivän kotiin. Hänellä oli Kuopiossa parturiliike, jossa oli myös vieraita työntekijöitä. Voimakkaan sisäisen tunnon pakottamana hän lähti kotiin rukoilemaan ja jätti työntekijät keskenään liikkeeseen.

Hänellä oli tietty paikka kotona, jossa hän rukoili. Sinne ei sopinut silloin muiden mennä — sen veljeni Pekan kanssa tiesimme. Ymmärsin jotenkin nyt, että jotain hyvin tärkeää oli tapahtumassa tuolla hetkellä.

Äiti viipyi rukouksessa hyvin pitkään. Kului kokonainen vuorokausi ja ylikin. Seuraavan päivän iltapuolella hän vihdoin lähti

rukouspaikastaan ja meni tuon ajan tavan mukaan yleiseen saunaan, tällöin vilaukselta hänet näin. Äiti oli todella uupuneen oloinen, mutta taistelu oli taisteltu ja sillä kertaa ohi.

Äiti ei näistä asioista puhellut muille kuin isällemme. Muutoin ne olivat vain hänen ja Jumalan välisiä. Isältä sitten tivasin moneen kertaan, mitä oli tapahtunut.

Lopulta isä kertoi.

Äiti oli kesken tavallisen työpäivän saanut sydämensä maailmaan erään henkilön nimen ja myös tiedon siitä, että kyseinen henkilö oli suuressa vaarassa tietyssä maassa Afrikassa.

“Käskyn” saatuaan äiti sulkeutui rukoilemaan ja taistelemaan. Lopulta hän koki, että nyt on voitto tullut.

Hieman myöhemmin, kun äiti oli jo vähän levännyt hän antoi isälle tehtäväksi tiedustella eri lähetysjärjestöistä, onko sen nimistä henkilöä olemassa ja mitä hänelle on tapahtunut.

Isä teki työtä käskettyä ja saikin lopulta selville, että sen niminen henkilö oli lähetystyössä Afrikassa Suomen Lähetysseuran lähettämänä.

Koska äitini kuului helluntai-seurakuntaan, niin hän oletti, että kyseinen henkilö olisi ollut jonkin vapaan suunnan lähetti. Näin ei kuitenkaan ollut.

Tuona aikana eivät kirkon ja helluntaiherätyksen välit olleet

*Helmi Marin
oli hiljainen ja vaatimaton
Herran palvelija.*

mitenkään läheiset saati sitten lämpimät.

Äiti sai kuitenkin lähetin osoitteen ja kirjoitti kirjeen, jossa kertoi rukoustaistelustaan ja sen ajankohdasta.

Melkein paluupostissa tuli vastakirje, josta koko tapaus sitten alkoi valjeta.

Lähetti oli siepattu lähetysaseman läheltä ja viety ihmis-syöjäheimon pariin. Mustat olivat sitoneet hänet kiinni puuhun ja tanssineet hänen ympärillään vuorokauden verran. Puuhun sidottu ehti ajatella moninaisia asioita ja

piti selviönä sitä, että hänen loppunsa oli nyt tullut.

Yht’äkkiä tanssi ja rummutus taukosi ja hänet vapautettiin siteistä ja kannettiin takaisin lähetysaseman tuntumaan ja sieppaajat hävisivät saman tien. Voimme vain kuvitella, mikä riemu vallitsi hänen perheensä ja muiden työntekijöiden kesken, kun jäljettämiin kadonnut palasikin elävänä ja vahingoittumattomana takaisin.

Ajattelemme helposti, että Jumalallehan olisi ollut mahdollista tehdä mitä vain tuossa tilanteessa. Jostakin syystä hän kuitenkin käyttää ihmistä työtoverinaan ja siksi Hän odottaakin meiltä jokaiselta, että meillä olisi kuulevat korvat ja Hänen tahtoaan kohtaan avoin mielenlaatu vielä tänäkin päivänä.

Toteutuuko elämässämme se, että olemme uskollisia siinä, mitä Hän meille on uskonut vaikkapa vain pienissä asioissa? Voi olla, että kuuliaisuus Hänelle ei vaikuta sitä, että saamme kiitosta ja kehuja ihmisiltä. Eikä se ole edes tarpeellista, tärkeintä on tietää se, että olemme oikeassa paikassa oikeaan aikaan.

Siunaan äitini kaunista muistoa. Hän oli todellinen Herran palvelija

Kalevi Marin

(Mustien veljien ja sisarien parissa kehitysaputyössä Nigeriassa syyskuusta 2002 tammikuulle 2003).

Todellinen vaara

“Ajatus, että Jumala suojelee uskovaisia petokselta, jos tämä on totinen ja uskollinen, on jo itsessään ‘petos’, koska se saa uskovaisen huolettomaksi. Jumala ei tee mitään uskovan puolesta, jollei tämä ole yhteistyössä Hänen kanssaan; Hän ei myöskään ryhdy korvaamaan ihmisen tietämättömyyttä, sillä Hän varusti ihmiselle tiedon, joka voi estää häntä tulemas-ta petetyksi. Tämä tieto on Jumalan kirjoitetussa Sanassa.

Kristus ei olisi varoittanut opetuslapsiaan, ‘Pitäkää vaari... älkää eksykö’, jos ei olisi olemassa petoksen vaaraa, tai jos Jumala olisi ottanut huolekseen varjella heidät petoksesta.

Tieto siitä, että on mahdollista joutua petetyksi, pitää ymmärryksen avoimena totuudelle ja Jumalan valolle, ja se on eräs perusedellytys Jumalan voiman säilyttämiseksi. Sen sijaan valolle ja totuudelle suljettu ymmärrys on varma takuu harhaanjoutumisesta.”

Penn-Lewis & Roberts:

“*War on the Saints*”, suom.

“*Pyhien sota*”, Kuva ja Sana 1976.

Aikaamme kuvaava näky

Vuonna 1968 eräs 90-vuotias norjalaisnainen sai näyn ja sen kirjasi ylös tunnettu evankelista Emanuel Minos. Pitkään harkittuaan Minos katsoi parhaaksi olla julkaisematta näkyä sen radikaalin sisällön vuoksi. Olosuhteet olivat aivan erilaiset vuonna 1968 verrattuna nykyaikaan, ja asia unohtui.

25 vuotta myöhemmin Minos löysi kellastuneen paperin, johon oli kirjoittanut näyn. Hän pelästyi lukiessaan, mitä nainen oli nähnyt. Monet asiat olivat jo toteutuneet.

Tässä 90-vuotiaan naisen näky vuodelta 1968:

“Minä sain nähdä maailman karttana. Näin Euroopan, maan toisensa jälkeen. Näin Skandinavian ja Norjan. Minä näin asioita, joita tapahtuu juuri ennen Jeesuksen paluuta ja juuri ennen kuin ihmiset joutuvat kokemaan suuren onnettomuuden, jonka vertaista emme koskaan ole kokeneet ja nähneet. Aivan ennen Jeesuksen paluuta ja koettelemusten alkua koemme liennytyksen ajan, jollaista ei koskaan ennen ole ollut. Tulee rauha ja se kestää pitkään. Tänä rauhanaikana sotavarustusta supistetaan monissa

maissa, myös Norjassa.

Kristikunta lankeaa välinpitämättömyyteen

“Näin kristittyjen keskuuteen tulevan vertaansa vailla olevan välinpitämättömyyden, lankeemuksen aidosta ja elävästä kristillisyydestä. Aikana ennen Jeesuksen paluuta kristityt eivät ole avoimia tutkistelevalle julistukselle. He eivät kuuntele puhetta synnistä ja armosta, laista ja evankeliumista, katumuksesta ja parannuksesta. Tilalle tulee toisenlainen julistus, jonkinlainen onnellisuutta tavoitteleva kristillisuus. Pitää menestyä ja päästä eteenpäin. Kyseessä ovat aineelliset asiat, jollaisia Jumala ei koskaan ole luvannut.

Kirkot, vapaakirkot ja rukoushuoneet tyhjenevät yhä enemmän. Ristin ottamisen ja Jeesuksen seuraamisen julistuksen sijalle tulee viihde, taide ja kulttuuri sinne, missä pitäisi olla herätys, hätä ja parannuskokouksia. Näin käy laajalti juuri ennen kuin Jeesus tulee takaisin ja onnettomuus murtautuu päällemme.

Moraali hajoaa

“Norjaa kohtaa ennennäkemätön moraalien hajoaminen. Ihmiset elävät

niin kuin naimisissa olevat olematta naimisissa. Yhteen muuttaminen ennen avioliittoa ja uskottomuus avioliitossa lisääntyvät. Nämä tavat hiipivät kristillisiin seurakuntiin, eikä niitä vastusteta aktiivisesti. Myös syntiä luontoa vastaan suvaitaan. Aivan ennen Jeesuksen paluuta näytetään TV-ohjelmia, joita emme ole koskaan ennen nähneet. TV tulee täyttymään niin hirvittävästä väkivaldasta, että se opettaa ihmisiä murhaamaan ja tekemään lopun toisistaan. Kaduilla kävelemisestä tulee turvaton. Silloin ei ole vain yhtä vaihtoehtoa televisiossa, vaan tarjonta on laajaa. Voimme valita monista samanaikaisista ohjelmista, jotka ovat täynnä väkivaltaa, ja kansa pitää niitä viihteenään. Pahimmat murha- ja väkivaltakohtaukset, mitä voidaan kuvitella, lavastetaan näytettäväksi, ja tämä leviää yhteiskuntaan. Kaikkein intiimeimpiä asioita, sukupuoli-yhdyntäkohtauksia, jotka kuuluvat avioliittoon, esitetään ruudussa ja lakeja, jotka meillä nyt on, rikotaan.

Maahanmuutto ja kolmas maailmansota

“Ihmisiä köyhistä maista virtaa Eurooppaan. He tulevat myös Skandinaviaan ja Norjaan. Ihmiset eivät pidä siitä, että he muuttavat tänne, ja ovat kovia heitä kohtaan. Heitä kohdellaan yhä enemmän kuin juutalaisia ennen sotaa. Silloin meidän syntimme mitta täyttyy.

Tämä tapahtuu aivan ennen Jeesuksen paluuta — ja ennen kuin

kolmas maailmansota syttyy. Se alkaa pienestä merkityksettömästä konfliktista, mutta se ei lopu vaan leviää ja kehittyy suursodaksi. Sen lopulla otetaan käyttöön kauheita aseita, atomiaseitakin. Ilma saastuu niin, ettei sitä voi hengittää, ja tämä kohtaa montaa maanosaa: Amerikkaa, Eurooppaa, Japania, Australiaa — rikkaita maita. Vesi pilaantuu. Maata ei voi viljellä siellä. Rikkaiden maiden henkiinjääneet yrittävät paeta köyhimpiin maihin, jotka eivät ole vahingoittuneet. Siellä heitä kohdellaan niin kuin he ovat kohdelleet ulkomaalaisia täällä, eikä heitä haluta ottaa vastaan.

Uusi tie nro 48, 28.11.2002

Kirjoitus on julkaistu mm.

Rauhan Sana ja Kristet Perspektiv -lehdissä

Pieni lauma

pyrkii olemaan kristinuskon perusasioita ja niihin kohdistuvia uhkatekijöitä käsittelevä ”ajaton” lukemisto ilman määrättyä ilmestymispäivää. Sitä voi tilata veloituksetta allaolevasta osoitteesta. Pieni lauma on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja -oppien johdosta. Vapaaehtoinen osallistuminen painatus- ja jakelukustannuksiin Juurikasvu kustannuksen tilille 529002-29342 (tilisiirtoon tällöin merkintä ”lahjoitus”).

Julkaisija: Juurikasvu kustannus

Mankolantie 16 a
40200 Jyväskylä
Puh. (014) 633 334

Elätkö armosta vai armon vaikutuksista?

Kristityn elämä näyttää aivan erilaiselta riippuen siitä, nähdäänkö se lain vai evankeliumin valossa.

Lain valossa kristityn elämä on kaikkea sitä, mitä meidän itse tulee tehdä, kuinka meidän tulee elää, uskoa ja rukoilla ollaksemme oikeassa suhteessa sekä Jumalaan että maailmaan.

Mutta *evankeliumin* valossa kristityn elämä on sitä, mitä *Jumala vaikuttaa* ja lahjoittaa armonsa ja voimansa kautta, niin että kristityn koko elämä on pohjimmaltaan vain suurta *armonvaikutusta* meissä ja meidän kauttamme.

Tavattoman usein armo ja armon vaikutukset sekoitetaan keskenään. Mutta sellainen sekoittaminen on erittäin tuhoisaa uskonelämälle.

Pitäkäämme sen tähden itsellemme selvänä, että *armolla* tarkoitamme jotakin, joka on yksinomaan meidän *ulkopuolellamme, Jumalan sydämessä ja mielessä*, kun taas *armon vaikutuksilla* tarkoitamme jotakin, joka on yksinomaan meissä, *meidän sydämessämme ja mielessämme*.

Jos meillä itsellämme on tämä perusero selvänä, ymmärrämme helposti, kuinka kohtalokasta armon ja armon vaikutusten sekoittaminen voi olla. Silloinhan oikeastaan se,

mikä on vain Jumalassa, sekoitetaan sen kanssa, mikä on vain meissä. Silloin sekoitetaan keskenään Luoja ja luotu, syy ja seuraus, peruste ja vaikutus.

Käytännöllinen seuraus tästä näyttää yleensä olevan, että vähitellen tullaan aivan kykenemättömiksi uskomaan *armoon* ja sen sijaan omistaudutaan etsimään vain *armon vaikutuksia*. Siitä tulee yksi itsekeskeisyyden muoto, itsetarkkailun orjuus, jossa rehellinen ihminen vähitellen kadottaa kaiken lohdun ja rohkeamielisyyden ja vajoaa hengelliseen köyhyyteen ja "hengellistettyyn" lainorjuuteen.

Armon vaikutuksia, jotka *Jumala* saa aikaan kristityn elämässä, ovat mm. usko, pelastusvarmuus, lujuus, peräänantamattomuus, ilo pelastuksesta ja Sanan valo, rakkaus ja rauha, pitkämielisyys ja kärsivällisyys, voitto kiusauksissa ja kestävyys ahdistuksessa.

Meille ei oikeastaan tuota mitään erityisiä vaikeuksia uskoa, että sellaiset ovat *armon vaikutuksia*. Päinvastoin. Me arvostamme niitä niin suuresti, ettemme ainoastaan sisäisesti kaipaa saada omistaa ne sydämessämme, vaan suorastaan alinomaa olemme kiusauksessa pitää niitä todistuksena siitä, että

olemme *todellisia kristittyjä*. Tässä väijyy meitä eräs kristityn elämän kaikkein suurimmista vaaroista.

Olemme alituisesti alttiina kiusaukselle ajatella näin: Jos löydän paljon näitä armon vaikutuksia itsestäni, niin pidän itseäni hyvänä kristittynä. Jos löydän niitä vähemmän, pidän itseäni veltona tai huonona kristittynä. Mutta jos en mielestäni löydä niitä itsestäni ollenkaan, tulen perin apeaksi ja masentuneeksi ja minua alkaa vaivata ajatus, olenko ylipäättäen ollenkaan kristitty.

Tämä itsensäpeilaamisen painajainen, joka tahtoo saada ihmisen perustamaan toivonsa ja kristittynä olemisensa siihen, mitä hän näkee ja löytää *omasta sydämestään*. Tässä on koko vanhan Aadamin olemus taas täydessä kukassaan; halu omistaa kaikki itsessään eikä mitään Jumalassa, halu *nähdä uskomisen* sijasta, halu olla rikas itsessään eikä Jumalassa, inho itsessään rutiköyhäksi tulemista kohtaan ja vastenmielisyys olla rikas ainoastaan Jumalassa, oman minän kiihko saada kunniaa ja kiitosta, kelpaavuutta ja ansiota omasta hurskaudesta. Kuinka vanhan Aadamin turhamaisuutta kutittaisikaan, jos me tulisimme niin hyviksi itsessämme armon vaikutusten avulla, ettei meidän tarvitsisi enää huolehtia *itse armosta!*

Jumala tietää, että voimme kestää hänen yhteydessään vain, jos olemme täydellisesti hänestä riippu-

vaisia ja että armon vaikutukset vähentyvät ja katoavat samassa määrin kuin irtaudumme *armon perustasta*. Siksi Jumala tahtoo, suhteessaan meihin ennen kaikkea varjella meidät *armossa*. Sen hän tekee seuraavalla tavalla:

Toisaalta hän on järjestänyt siten, että heti kun katselemme ja tutkimme, onko elämässämme mitään Hengen hedelmää, meille osoitetaan *lain mittapuun*. Koska tämä vaatii meiltä täydellisyyttä (Matt. 5:48), päädytään siihen, että me aina itsetutkistelussamme huomaamme epätäydellisyytemme ja näemme, että jokainen Hengen hedelmä elämässämme on oman pahan luontomme saastuttama. Sellaisen itsetutkistelun valossa meidän on sen tähden mahdotonta löytää Hengen hedelmää siinä laajuudessa ja määrässä, joka olisi tarpeellista täyttääksemme vaatimukset lain mittapuun mukaan.

Toisaalta Jumala on järjestänyt niin, että uudestisyntyneillä ihmisillä on *vähän tai ei yhtään kykyä havaita omaa hyvyttään tai erinomaisuuttaan*. Kun olimme kääntymättömiä, olimme omavanhurskaita, ja silmiemme yllä oli peite, niin ettemme voineet nähdä Kristusta ja armoa (2. Kor 3:14). Mutta kun tulimme syntisiksi omissa silmissämme, Jumala otti peitteen pois, niin että saimme nähdä Kristuksen. Mutta sen peitteen, jonka hän otti pois Kristuksen yltä, hän pani sen sijaan oman vanhurskaudemme ylle. Siitä johtuu, että uudestisyntyneen

ihmisen on yhtä vaikeaa nähdä omaa vanhurskauttaan kuin uudestisyntymättömän nähdä Kristusta. Meillä ei ole uudestisyntyneinä ihmisinä mitään mahdollisuutta nähdä sitä hyvää, mikä meissä itsessämme on. Jumala on järjestänyt asian siten sanoakseen meille, että yhtä vähän kuin *puu* tulee poimimaan omat hedelmänsä, vaan luovuttaa ne puutarhurille, yhtä vähän *uudestisyntynyt ihminen* tulee nauttimaan omista hedelmistään, vaan luovuttaa ne suurelle Viinitarhurille, joka kokoaa ne yhteen.

Jumala on järjestänyt armon vaikutukset niin, että hän ei anna *tuntuville* armon vaikutuksille pysyvyyttä, vaan antaa niiden vaihtua ja heilahdella, kasvaa ja vähetä niin kuin kaikki muukin, mikä sydämesämme vaihtelee. Siitä johtuu, että hän jonakin päivänä kohottaa sielun mitä autuaimpaan iloon ja seuraavana päivänä taivuttaa meidät nöyrytettyinä maahan. Yhtenä päivänä hän antaa meidän täytyä armon varmuudella, seuraavana päivänä hän antaa meidän tulla kuin kerjäläisiksi, jotka saavat vain kolkuttaa Rikkaan oveen. Kaiken tämän hän sallii vaihdella Henkensä johdatuksessa repiäkseen alas mahdollisuutemme rakentaa mitään oman itsemme varaan.

Jos saat katsoa armoa, niin sielusi vapautuu. Silloin pääset irti ikuisesta itsesi ympärillä kiertämisestä itsetutkistelussasi ja itsekeskeisyydessäsi. Silloin opit arvostamaan

jokaista asiaa sen arvon mukaan. Et *yliarvioi* itseäsi kovin helposti, ikään kuin olisit korvaamattoman tärkeä, mutta et myöskään *aliarvioi* itseäsi, niin että elämäsi tarkoitus olisi olla vain multakokkare vaille kuolematonta sielua ja Jumalan rakkautta.

Monet kristityt haluavat ennen kaikkea nähdä armon vaikutukset elämässään. Niistä he voivat päätellä, ovatko he onnistuneita kristittyjä. Mutta sellaisista kristityistä, joilla on kovin paljon huolehtimista omasta hengellisyydestään, tulee yleensä hyvin itsekeskeisiä, ja mitä itsekeskeisempiä heistä tulee, sitä vähemmäksi jäävät todelliset ja oikeat armon vaikutukset, ja sitä enemmän tulee "hurskas liha" heissä näkyviin. Heidän voimansa on yhä vähemmän Hengen voimaa. Siitä tulee yhä enemmän inhimillistä voimaa.

Jos etsit Antajaa, niin saat lahjat. Jos etsit armoa, niin saat armon vaikutukset. Mutta asia ei ole ilman muuta toisinpäin, niin että voisit olla varma siitä, että saat Antajan, jos vain haluat saada lahjan, tai että saat armon, jos vain haluat saada armon vaikutukset.

Katseen kiinnittyessä *yksin Jeesukseen* on sanomattoman yksinkertaista ja hämmästyttävän mutkaton olla kristitty.

Lyhenneltyjä lainauksia
Olav Valen-Sendstadin kirjasta:
"Ihminen kohtaa Jumalan"
Ylioppilaslähetys 1972.

”Muutoksen agentit”

“Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.” (Ef. 6:12)

Juuri ohitettu vuosisata oli suurten vallankumousten aikaa. Toki maailmanhistoria on täynnä erilaisia vallankumouksia, jotka ovat usein olleet väkivaltaisista. Toiset vallankumoukset ovat hyvin raakoja, jotkut vähemmän verisiä. Joskus vallankumousta seuraavat vastavallankumoukset.

Myös seurakunnan parituhattu vuotinen historia pitää sisällään vallankumouksia, vaikka tätä nimeä ei niistä olisi käytettykään. Kirkkohistoria kertoo siitä, kuinka uskonnollinen “kristikunta” on käynyt aseinen niiden kimppuun, joita se on pitänyt “uskon” vihollisina. Jopa nykyisin arvostetut “suuret Jumalan miehetkin” ovat aikanaan sortuneet tällaiseen.

Seurakunnan Pää ei maallisen vaelluksensa aikana käyttänyt valtaansa toisten alistamiseen. Hänen kuninkuutensa ei ollut tästä maailmasta, jos se niin olisi ollut, niin hänen palvelijansa olisivat taistelleet aseinen sen kuninkuuden puolesta.

Nyt emme kuitenkaan puhu enempää ns. maallisista vallankumouksista, vaan siitä mittavasta

vallankumouksesta, jota jo vuosien ajan on tapahtunut kristikunnassa. Vuosituhannen vaihe sen molemmin puolin on ollut ennennäkemättömien muutosten aikaa seurakunnan historiassa niin Suomessa kuin muuallakin maailmassa.

Kaikki entinen on kyseenalaistettu ja uudet opit ovat saaneet tilaa lähes kaikissa kirkkokunnissa ja hengellisissä yhteisöissä. Varsin lyhyessä ajassa melkein kaikki asiat seurakunnissa ovat muuttuneet aivan toiseksi. Kehitys seurakunnissa on seurannut samaa “kaavaa” kuin ympärillä olevan maallisen yhteiskunnankin muutos. Vanhat ajattelutavat ovat paljolti joutaneet “hyllylle” uusien ja “edistyksellisempien” tieltä.

Jotkut ovat kehitystä hämmästelleneet ja kysyneet itseltään ja toisiltaan, että “mitä tämä mahtaakaan olla?”. Monet ovat antautuneet virran vietäviksi ilman sen kummempaa ajatustyötä. Muutamien ymmärrys on avautunut näkemään syitä ja seurauksia. Parhaassakaan tapauksessa vastaukset näihin kysymyksiin eivät tule hetkessä, vaan ymmärrys kasvaa

vähitellen ja on usein vuosien prosessi. Todellisuuteen herääminen on monille enemmän tai vähemmän tuskallista.

Saamme olla kuitenkin kiitollisia niistä harvoista, jotka ovat uskaltaneet tutkimaan syntyjä syviä ja varsinkin niistä, jotka ovat laittaneet itsensä likoon totuuden puolesta.

Totuuden murusia löytyy kuitenkin sieltä ja täältä, englanninkielellä löytyy julkaistua materiaalia jo melkoisesti ja vasta pieni osa siitä on käännetty suomeksi. Muutamalla olevalle tekstilainaukset sisältävät aivan kuin käsikirjoituksen siihen, mitä oman maamme seurakunnissa on tapahtunut lähes kymmenen edellisen vuoden aikana. Teksti on kokonaisuudessaan luettavissa internetissä. Osoite löytyy artikkelin lopusta:

”Okkultismin soluttautuminen kirkkoon tuhoaa sen sisältä päin

Kolumnistivieraamme Berit Kjos näyttää kuinka kristilliseen seurakuntaan on soluttauduttu, jotta todellinen seurakunta tuhottaisiin sisältä päin. Väärät ‘kristilliset’ johtajat johtavat kokonaisia uskontokuntia väärän profeetan maailmanlaajuiseen uskontoon!”

“Omituinen totuuden vääristely on levinnyt kulovalkean tavoin kaikkiin maailman seurakuntiin. Se ei vaadi Jumalan ihmisiä ainoastaan ymmärtämään muuttuvia aikoja maailman perspektiivistä käsin, vaan itse asiassa se vaatii meitä purjehtimaan *tuulen*

mukana ja auttamaan muutoksen aikaansaamisessa.”

“Maailmanlaajuiset ‘kristilliset’ verkostot tarjoavat koulutettua hallinnollista apua ohjatakseen Jumalan ihmiset tätä puoleensa vetävää valtatieta pitkin ‘Uuteen maailmanjärjestykseen’. Unohda vanha ‘kaita polku, joka vie elämään’. Tämän päivän ‘muutoksen agentit’ toivovat popularisoivansa kristillisyyden niin tehokkaasti, että kokonaiset kansakunnat liittyisivät heidän ristiretkeensä.”

“Unohda kiinteästi Raamattuun pohjautuva opetus ja ‘ristin pahennus’. Voittaaksensa massat ‘Kristukselle’, kirkon täytyy pukeutua houkuttelevampaan ja vetovoimaisempaan imagoon. Sitä täytyy markkinoida maailmalle ‘turvapaikkana’, puhdistettuna moraalisisista standardeista, jotka kehoittavat synnin tunnustamiseen sekä maailman moraalittomuudesta erottautumiseen. He antavat itsestään uuden mielikuvan seurakuntana, jossa on ‘hyvä fiilis’ ja joka on *riisuttu* kaikesta ‘loukkaavasta’. Tällaista seurakuntaa *maailma voisi rakastaa* ja pitää omanaan.”

“Heidän marssinsa kohti ‘parempaa maailmaa’ on käynnissä. Tässä uudessa kirkossa kompromissit, ryhmäajattelu, ristiriitatilanteiden ratkaiseminen, dialektinen prosessi ja yhteisymmärryksen helpottaminen ovat ‘in’. Kääntymys ilman kompromisseja sekä vastustus ryhmän painostukselle ovat ‘out’. Jumalan

mielen mukainen tie näyttää aivan liian *suvaitsemattomalta* soveltuakseen uuden vuosituhanneen ohjattuun järjestelmään.”

Vallankumousta ohjaamassa

Vaikea uskoa? Sitten, kuuntele johtajaryhmää jonka on valinnut George Barna, Barna Research Groupin perustaja ja presidentti; he ovat yhdessä kirjoittaneet vallankumouksellisen kirjan ‘Leaders on Leadership’ (=Johtajat johtajina). Minä kutsun tätä kirjaa vallankumoukselliseksi, koska sitä se on. Tämä kirja itse asiassa yllyttää tekemään vallankumouksen kirkkoissa, ja se näyttää niiden johtajille kuinka saada se aikaan.”

“Ollakseen tehokas, johtajan täytyy tarkoituksella lietsoa tyytymättömyyttä...”

“Ihmisten valmisteleminen muutosta varten näyttää joskus vievän ikuisuuden... Minä annoin ihmisille hätkähdyttäviä tai jopa kiusallisia tilastoja siitä, missä tilanteessa me olimme seurakuntana ja missä meidän pitäisi olla, etsien oikeaa tyytymättömyyden tasoa...”

“Huomaa että pastori Murrenin ‘kolmella tekijällä’, jolla muutetaan ihmisiä ei ole mitään tekemistä Jumalan ohjeiden tai standardien kanssa. Näiden ihmisten manipuloivat menetelmät ovat tulleet niin tutuiksi, että *uhrin tuskin edes huomaavat*, mitä tapahtuu. Jotta et unohtaisi, katsele vielä kerran alkuperäisiä askelmia:

1. Tutki ihmisten asenteita, arvoja ja haluja. Sinun henkilökohtainen arviosi tulee olemaan *kiintopisteinä* mitattaessa suunniteltua muutosta kuukausien ja vuosien päästä.

2. Kylvä *tyytymättömyyttä* vanhoja tapoja kohtaan, jotta vallankumouksen siemen voisi kasvaa. Itse asiassa tutkimus itsessään saa aikaan tyytymättömyyttä, koska hyvä tutkimus sisältää levottomuutta herättäviä kysymyksiä, jotka nostavat esiin sisäisiä ongelmia sekä kannustavat julkiseen dialogiin ja valituksiin.

3. Tarjoa inspiroiva visio ‘paremmasta tulevaisuudesta’. Tämän paremman tulevaisuuden täytyy olla tässä-ja-nyt -tulevaisuus, sellainen joka voidaan luoda oman mielikuvituksen voimalla. Se on vastakkainen sille loisteliaalle tulevaisuudelle, jonka Jumala tarjoaa valituilleen ikuisuudessa. Ainoastaan visiot, jotka motivoivat kollektiivisiin pyrkimyksiin sekä ajavat muutosta, voivat edistää vallankumouksellista suunnitelmaa.”

“Herra Barna itse kirjoitti kappaleen ‘The Vision Thing’. Siinä hän selittää, että visio on näkemys sellaisesta maailmasta, jossa Jumala haluaa meidän elävän; maailma, jonka Hän voi *luoda meidän kauttamme*, jos kaikki ne jotka Hän on kutsunut johtajiksi johtaisivat Pyhän Hengen johdatuksessa.

Eikö tämä lausunto kuulosta ristiriitaiselta? Herra Barna näyttää vihjaavan, että Jumala luo maailman

ympärillemme uudestaan, jos tämän päivän ‘muutoksen agentit’ vain kulkisivat Pyhän Hengen johdatuksessa. Mutta, nämä ‘hallitun muutoksen’ johtajat on koulutettu seuraamaan kaavaa, jota Pyhä Henki ei koskaan antaisi.”

“Kirjassaan herra Barna esitteli Jim van Yperenin, toisen joukkueensa muutosagentin, markkinointistrategistin ja luovan kommunikaatio-konsultin. Van Yperen on tehnyt työtä laajassa kirjossa eri kirkkoja, puolikirkollisissa ministeriöissä sekä eikaupallisissa järjestöissä aiheenaan visioiden kehittäminen, strateginen suunnittelu, resurssien kehittäminen sekä konfliktiin hallinta.

Huomioi nämä muotisanat; ne auttavat meitä tunnistamaan muutosprosessin, missä me vain näemme sen.

Herra van Yperen on konsultti, ei pastori, mutta hän on silti palvellut useissa kirkoissa väliaikaisena pastorina. Hän pestaa itsensä väliaikaiseksi pastoriksi sen jälkeen, kun hän on johtanut seurakunnan alkupe-
räisten vaiheiden — *arviointi, tyytymättömyys, visiot* — kautta muutosprosessiin. Käyttäen strategisia kartoitusmenetelmiään arvioidakseen seurakunnan asenteet ja tarpeet, hän helpottaa ryhmädialogia ja sitten hän ‘tekee diagnoosin’ seurakunnan terveydentilasta.

Koska hän puhuu niin houkuttelevasti ja hallitsee tämän prosessin hyvin, hän voi pian kertoa jäsenille, että heidän seurakunnassaan on hyviäkin puolia, mutta että löytyy myös konflikteja ja tyytymättömyyttä,

jotka vaativat rajuja toimenpiteitä. Tullakseen ‘terveeksi seurakunnaksi’, se tarvitsee johdon, uuden rakenteen, *uuden* työjärjestyksen, *uuden* ajattelutavan sekä *uuden* painotuksen hengelliseen kasvuun ryhmän jäsenten suhteiden kautta.

Hän opettaa myös *uutta* tapaa Raamatun ymmärtämiseen. Hänen kappaleensa ‘Conflict: The Refining Fire on Leadership’ Barnan kirjassa ‘Leaders on Leadership’ sisältää osion nimeltä ‘Totuuden vahvistaminen yhteisössä’. Se auttaa pystyttämään näyttämön yhteisymmärrysprosessille ehdottamalla, että Raamattua voidaan ymmärtää parhaiten ryhmissä, joissa jäsenet kokoavat ajatuksensa ja muodostavat yhteisen *mielipiteensä*. Huomaa, kuinka hänen linjauksensa minimoivat Uuden Testamentin painotuksen henkilökohtaisesta rakkaussuhteesta Jeesuksen kanssa ja maksimoivat maailman näkökulman kollektiivisuudesta:

Melkein kaikki Raamatussa on kirjoitettu ihmisryhmille, ei yksilöille. Meidän täytyy opetella lukemaan Raamattuumme tällä tavalla. Sen sijaan että kysyisimme: ‘Mitä Jumala sanoo minulle?’ meidän tulee kysyä: ‘Mitä Jumala sanoo meille?’

Tämän päivän muutosagentit eivät todella halua, että ‘jokainen kertoo oman näkemyksensä avoimesti’. Jotkut faktat ja jäsenten huomautukset *voivat horjuttaa* heidän suunnitelmiaan. He haluavat ‘tyytymättömyyttä’, mutta *eivät eriuskoisuutta*. He haluavat suvaitsevaisuutta mutta ei

yhteistyöhaluttomia seurakunnan jäseniä. Niitä, joiden havaitaan olevan kehityksen vihollisia, täytyy *kurittaa tai muuttaa*.

Minä olen keskustellut monien nöyrien ja uskollisten kristittyjen kanssa, jotka oli leimattu ‘nurkkakuntaisiksi’ tai ‘kriittisiksi’ rakkaan kirkkonsa uuden johdon taholta. Joillekin oli annettu kaksi vaihtoehtoa: *lähde* tai lopeta hankalien kysymysten tekeminen. Joillekin oli kerrottu, että ‘syntien tunnustaminen’ — *sen synnin että oli kyseenalaistanut muutosprosessin* — sekä nimetyn muutosagentin pitämään puhutteluun osallistuminen olisi *ehto* luvulle jäädä seurakuntaan.

Vastakohtana kritiikille, täydellinen ryhmän jäsen on joustava, yhteistyökykyinen sekä avarakatseinen — erityisesti sen suhteen, mitä tulee *uusiin ja erilaisiin tapoihin* tulkita Raamattua.” (lainaus päättyy)

Vallankumous syö lapsensa

Osittain näin näyttää käyvän myös hengellisessä vallankumouksessa. Osa mukanaolevista väsy jatkuvaan suorittamiseen ja “tosiuskovaisena” olemiseen. Osa huomaa tulleen petetyksi, koska elämässä ei ole tapahtunut sitä, mitä suuret lupaukset olisivat edellyttäneet. Monet jalkoihin jääneet eivät koskaan enää avaa kokoushuoneen ovea, jotkut sairastuvat, joku päättää päivänsä oman käden kautta.

Mikäli Herran tulo vielä viipyy,

niin seurakunnan historia kertonee aikanaan kummia kuluneesta vuosittain vaihteesta.

Toivon näköala

Edelläkerrotun synkähkön näkymän takaa on kuitenkin nähtävissä pienoinen valon kajastus ja toivon näköala.

Historia pyrkii toistamaan itseään. Suuria erehdyksiä on tehty ennenkin. Näin on myös ollut kristikunnassa. Jokin asia voi olla senluontoinen, että se muodostuu “viimeiseksi pisaraksi” monivuotista kehitystä vastaan. Ja kun aika on täytetty, niin vastavoimat astuvat esiin.

Mikäli tämä toteutuu, niin saamme samalla nähdä vastavallankumouksen, jolloin hakataan maahan “ase-rakarsikot” (2. Kun. 23:14) ja muut jumalattomuuden symbolit.

Seurakunta palaa jälleen pyhyyteen, puhtauteen ja kauneuteen. Eri ikäiset voivat jälleen nousta yhteiseen rintamaan. Jumalanpalvelukset puhdistuvat.

Seurakunta palaa jälleen alkulähteelle ja samalla se erottuu tästä maailmasta ja sen hengestä jopa musiikkia myöten. Se on saanut kylläkseen viihteestä ja se on oppinut erottamaan hyvän pahasta ja hengellisen sielullisesta. Jumalan rauha sydämessään se elää yksin armosta päivän kerrallaan ja on kiinnostunut Totuudesta. Ja vain siitä.

Nähdään jälleen, että mitään uutta ilmoitusta kristinuskoon ei tule ja jos tuleekin, se on eksytystä. Yksinker-

tainen evankeliumi on jälleen arvossaan.

Näin on käynyt ennenkin. Kun totuus verhotaan valheeseen, niin kuitenkin oikea siemen jää aina itämään ja nousee aikanaan oraalle. Jos on olemassa väärää, niin jo se todistaa, että jossain on oltava myös oikeaa.

Seurakunnissa on puhuttu muutoksesta vuosikausia. Tästä oikeasta uudistuksesta ei ennakkoon paljoa puhuta, mutta tapahtuu sitäkin enemmän. Siellä ja täällä nousee niitä, jotka erottavat oikean väärästä, vehnän lusteesta ja tätä tervettä liikehdintää ei pystytä enää vaijentamaan.

Voimme itsekukin jouduttaa edelläkuvatun toteutumista kunhan vain omat silmämme ensin avautuvat näkemään tosiasiat. Totuuden paljastuminen voi olla hyvinkin kivulloista, mutta vain totuus tekee vapaaksi.

Ilmassa on jo tuntua siitä, että uusi päivä on koittamassa. Sydämet ovat siihen jo monin paikoin valmistautuneet. Ne odottavat jo hartaasti aamukastetta ja lempeää sadetta kuin kuiva ja halkeileva maa. Pyydetään — ystävät — silmävoidetta. Etsitään totuutta ihan tosissaan, viedään siitä viestiä eteenpäin ja rukoillaan, että tuo uusi ja seesteinen päivä koittaisi Jumalan seurakunnalle tässä rakkaassa Suomenkin maassa jo mahdollisimman pian!

Osa kirjoituksesta on lainattu Cutting Edge -työryhmän internet-sivuilta (suom. Pasi Toivonen): www.mantta.fi/~patato/cef.html

HENGELLINEN VIRVOITUS EI OLE HUMALATILA

— Jumala haluaa, että uskonelämässämme vallitsee tasapaino.

Pyhän Hengen voiman ja lahjojen ylenmääräisellä korostamisella on vaaransa. “Jos etsit Herraa, hän voi antaa sinulle uuden voiman, mutta jos etsit voimaa, voit saada uuden herran”.

Helluntailiikkeen syntysijoilla Los Angelesissa saatiin vuonna 1906 profetia, joka koskee helluntailiikettä lopunaikoina. Sen mukaan liikkeessä tullaan silloin ylikorostamaan voimaa vanhurskauden kustannuksella. Samoin ylikorostetaan Jumalan ylistämistä, mutta ei enää rukoilla häntä, ja ylikorostetaan Hengen lahjoja Kristuksen herruuden kustannuksella.

— Opetuslapsia pilkattiin ensimmäisenä helluntaina sanomalla, että he ovat täynnä makeaa viiniä. Nykyisin joissakin karismaattisissa tilaisuuksissa opetetaan, että Pyhällä Hengellä täyttynyt juopuu, ja opetetaan käyttäytymään kuin humalaiset. Ja tätä kutsutaan taivaalliseksi virvoitukseksi, josta Pietari puhuu Apt. 3. luvussa. Hengellinen virvoitus ei kuitenkaan ilmene kummallisuuksina vaan todellisena parannuksen tekemisenä. Michael Harry, “Uusi tie” nro 47, (21.11.2002).

Siunaus vai eksytys?

Ns. uuskarismaattisuus alkaa olla tuttu ilmiö seurakunnissa jo kaikkialla maailmassa. Sen tunnetuimpia levittäjiä ovat Toronton ja Brownsvillen ”herätykset”, joista suomalaisetkin ovat käyneet oppia hakemassa.

Liikkeen johtajat väittävät saavansa ”uutta ilmestystietoa” Jumalalta ja kannattajat pitävät heitä Jumalan valittuina. Siksi heidän opetustensa arvostelemista pidetään miltei Pyhän Hengen pilkkana.

Johtajien luksuselämä ja heihin kohdistuva, palvontaa muistuttava kunnioitus, sekä oudot opetukset ja ilmiöt ovat aiheellisesti synnyttäneet myös kritiikkiä liikettä kohtaan. Liikkeen tunnetuimpia nimiä ovat Rodney Howard-Browne, Benny Hinn, Kenneth Copeland ja monet muut, joiden kirjoja on käännetty myös suomeksi.

UUSI VIINI JUOVUTTAA

on kirja, joka tarkastelee liikkeen historiaa, taustoja, yhteyksiä ja outoja opetuksia. Kirjan kirjoittamista on edeltänyt laaja tutkimustyö. Monine lähdeviitteinen kirja on ajatuksia herättävää luettavaa.

Lukijoiden palautetta:

- *Kirjan sanoma on ajankohtainen ja erittäin tarpeellinen. Pidin asiallisesta ja raamatullisesta aiheen käsittelystä, jossa tosiasiat tuodaan selkeästi esille...*
- *Kiitos kovasti kirjasta... kirja on varmasti ilmestynyt sopivaan aikaan. Kiitos siitä Herralle...*
- *Olemme olleet kuusi vuotta uskossa ja mukana uudistuksessa... epäilimme monia asioita ja nyt silmämme ovat avautuneet... kirja vahvisti meitä uskossamme...*

Hinta 15 euroa + postikulut

Tilaukset:

Kristityn Foorumi, PL 571, 33101 Tampere, puh. (03) 375 3887
tai: Juurikasvu kustannus, puh. (014) 633 334 (tästä numerosta aina 24 tuntia/vrk)

Tilaukset sähköpostin kautta:

foorumi@kristitynfoorumi.fi
tai
paavo.lievonen@sci.fi

Mitä sanot aikamme musiikista?

Aukusti Vartiaisen kirjasta:
”AJAN HENKI” , Ristin Voitto, vuodelta 1964

Olisiko yhtään niin jäykkääjatuksista ihmistä, etteikö hän pystyisi arvostelevaan aikamme musiikin turmiollista vaikutusta. Iskelmien nimellä USA:sta kulkeutuneet rock'n roll ja twist-rytmit, joita kuunnellaan ja television ja radion välityksellä vimmatusti levitellään ja ovat kuin pakanallisten noitatohtorien henkien esille manaamista. Voisimme kysyä: onko tuo musiikkia?

Saarnaaja L. tuli Suomeen USA:sta ja kertoi tuoreita tietoja Elvis Presleyn toiminnasta ja vaikutuksesta ja sanoi, että Amerikan viranomaiset ovat aikoneet kieltää kokonaan Elvis Presleyn esiintymisen, koska hänen esiintymisensä aikana nuoret tytöt lumoutuvat rock'n roll-rytmistä niin että alkavat riisua itsensä aivan alastomiksi. Soittaja laulaessaan ketkuttelee ruumistaan rytmin mukaan ja se herättää naisten ja jopa nuorten miesten sielussa intohimon tuskan niin valtavana, että heiltä katoaa häveliäisyyden tunto. Mikä kummallisinta, sankari itsekin lumoutuu ja vaipuu jonkinlaiseen hurmokselliseen tajuttomuudentilaan.

Mitä sinä, lukijani, sanot tästä? Eikö tämä jo anna oikeata kuvaa siitä, että tällaisen musiikin mukana kulkeutuu riivaajien henki. Mikä muu olisi voinut vallata niin, että heiltä katoaa yleisön edessä luonnollinen häveliäisyys. Siveellinen nainen, vaikka hän ei olisikaan uskovainen, ei voi esiintyä yleisön edessä tuolla tavoin.

Kansan suussa kulkeutunut tarina

kertoo, että rock'n rollin rytmi on peräisin noitatohtorien henkien manaamisen rummutuksesta. Kun noitatohtori rummuttaa ja hokee samoja sanojaan, niin se lumoo neekerit ja he villiintyvät. Noitatohtorit manaavat pahoja henkiä samalla tavalla kuin rock'n rollin soittajat. Sortuneen ihmisen sielunelämä ei saa enää nautintoaan luonnollisesta musiikista, jolla se voisi kaihoa ja kaipaustaan tyydyttää. Hänelle pitää musiikin olla sellaista, mikä huu-maa hetkeksi kuin ooppiumi tajullisesta elämän tilasta transsitilaan.

Aikamme kuumeinen elämä muuttaa kaipuumme, toiveemme, nautintomme ja kaikkemme demonihenkien villitsemiksi. Riivaajahenget voivat käyttää viettelyksensä välineenä musiikkia, joka saa sielullisen ja tunneherkän ihmisen innostumaan jopa järjetömiin tekoihin saakka. Olen itse nuoruuteni päivinä kokenut sen, että soittimien erikoiset äänet herkistävät tunteet tekoihin.

Raamattu puhuu laittomuuden ihmisen ilmestymisestä, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta, kaikella vääryyden viettelyksellä niille, jotka joutuvat kadotukseen sen tähden, etteivät otaneet vastaan rakkauden ja totuuden evankeliumia eivätkä uskoneet Jumalan ilmoitusta, että olisivat pelastuneet ja siksi on Jumala lähettänyt heille väkevän ek-sytyksen, niin että uskovat valheeseen, että kaikki he tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta vaan ovat mielistyneet vääryyteen.

Todellisuus on taruakin ihmeellisempää...

Järkyttävä kertomus villin karismaattisuuden viidakosta

KULISSIEN TAKANA on hätkähdyttävä kirja. Se kertoo Braultin perheen kokemuk-
sista ja koettelemuksista maailmankuulujen karismaattisten julistajien ja ns. uskollaparan-
tajien parissa. Se kertoo myös, kuinka hyväuskoista kristittyä perhettä käytettiin häikäile-
mättä hyväksi, petettiin ja lopulta hylättiin.

Kovien kokemustensa motivoimana Yves Brault alkoi tutkia aluksi
aitoina pitämiään ilmiöitä ja löysi selvän yhteyden jo
1700-luvulla löydetyn ”mesmerismin” ja nykyisen
”uskollaparantamisen” välillä. Monet tunnetut julistajat
ovat käyttäneet samaa – vanhaa ja tunnettua tekniikkaa –
joko tietien tai tietämättään.

Kertomus paljastaa näiden julistajien motiivin. Se on
raha ja vaikutusvalta ihmisiin. Lisäksi varsin monien
kohdalla asiaan liittyy vilpillisyys ja välinpitämättömyys.

Yves Brault tunnustaa aidon jumalallisen parantumi-
sen, joka kuitenkin on täysin muuta, kuin näiden
”parantajien” uskottelu. Hän haluaa omistaa kirjansa
kaikille, jotka ovat joutuneet väärin julistajien, parantaji-
en tai profeettojen peittämiksi ja tahtoo rohkaista jokaista
uskovaa itse tutkimaan ja tuntemaan paremmin Raamat-
tunsa superjulistajien ”sisäisen ilmoituksen” sijasta.

Kirjan kirjoittaminen on vaatinut itsensä alttiiksi
antamista, rohkeutta ja rakkautta totuuteen. Aiheellisesti
kirja on saanut kansainvälistä huomiota ja useat kristilliset
järjestöt ovat antaneet siitä hyviä lausuntoja.

Personal Freedom Outreach: ” ’Kulissien takana’ vertaa nykyistä parantamis- ja
manifestaatioliikettä siihen, mitä Franz Anton Mesmer sai aikaan suggestion ja hypnoo-
sin avulla. Kirja herättää hyväuskoiset ja korostaa omakohtaisen tutkimisen ja arvostelun
tärkeyttä. ”

Christian Liberty: ”Yksi paljastavimmista kirjoista koskien tv-evankelijoita, uskolla
parantajia. Brault esittelee Benny Hinnin ja muiden tv-evankelistojen sen puolen, joka ei
näy heidän tv-ohjelmissaan. ”

Kirjoittaja, Yves Brault on kanadalainen kielenkääntäjä, tulkki ja kirjailija. Vakaana
kristittyinä hän haluaa varoittaa väärin parantajien ja profeettojen epäraamatullisista
opetuksista ja menetelmistä, joilla nämä eksyttävät ihmisiä.

Hinta 12 euroa + postikulut.

Tilaukset:

Kristityn Foorumi, PL 571, 33101 Tampere, puh. (03) 375 3887

tai: Juurikasvu kustannus, puh. (014) 633 334 (tästä numerosta aina 24 tuntia/vrk)

Tilaukset sähköpostin kautta:

foorumi@kristitynfoorumi.fi

tai

paavo.lievonen@sci.fi

Juurikasvu kustannus on raamatulliseen totuuteen pyrkivä, uskonnollisiin järjestelmiin sitoutumaton kristillisten kirjojen ja painatteiden kustantaja.

”Pauhatkoonpa elon meri”

Uskovia on vuosikaudet opetettu täyteen yksimielisyyteen sillä seurauksella, että tervekin arvostelu on hylätty ja siten erilaiset harhat on nielty sellaisenaan. Kirjassa käsitellään viime vuosina seurakunnissa tapahtuneita asioita. Niiden ymmärtäminen auttaa torjumaan jo ennakoita uusia uhkatekijöitä. Hinta 5 euroa.

”Uudistusten ansat”

Tieto, oikea epäily ja ajoissa tehdyt johtopäätökset estävät meitä lähtemästä kaikenlaisten virvatulien ja harhojen perään ja siten joutumasta vihollisen virittämiin ansoihin. Hinta 3 euroa.

”...ja Taivas myös”

Kristinuskon perusasioiden ymmärtäminen on taivaan matkalaiselle välttämätöntä. Uskonkilvoituksessa on tärkeää olla tietoinen siitä perustuksesta, johon pitäytyminen vie toivottuun päämäärään. Tässä kirjassa puhutaan avoimesti niistä sudenkuopista, joihin taivaan matkalainen on vaarassa joutua. Pienestä koosta huolimatta kirjassa on suuri sanoma. Hinta 3 euroa.

”Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle”

”Hengellisiksi” terapeuteiksi muuttuneet saarnaajat saavat kuulijansa käyttäytymään enemmän tai vähemmän hullunkurisesti yrittäessään kitkeä heistä ”ruma ankanpoikanen” -syndroomaa. Psykologiset opit ovat pelottavasti muuttamassa käsitystämme synnistä, parannuksesta ja muista kristilliseen elämään kuuluvista asioista.

Tämän kirjan tarkoituksena on saada uskovat vapautumaan hyvän tai huonon itsetunnon tyranniasta ja epäterveestä itseensä tuijottamisesta siihen vapauteen, joka on ainoastaan Kristuksessa. Hinta 2,50 euroa.

juurikasvu
KUSTANNUS

Mankolantie 16 a,
40200 Jyväskylä

Tilaukset voi tehdä puhelimitse numerosta (014) 633 334 (24 t/vrk) tai sähköpostilla: paavo.lievonen@sci.fi

Uskonto vai Evankeliumi?

Tuskin mikään muu ilmaisu toisesta uskovasta on niin täynnä syvää halveksuntaa kuin se, että hänen sanotaan olevan fariseus tai uskonnollinen.

On kuitenkin syytä perehtyä tarkemmin näihin käsitteisiin, ennen jyrkkiä johtopäätöksiä. Se, mikä nykyisin luokitellaan farisealaisuudeksi tai uskonnollisuudeksi, saattaakin olla kristillisyyttä sen alkuperäisessä merkityksessä ja päinvastoin se, mitä pidetään kristillisyytenä, voikin olla itse asiassa farisealaisuutta tai uskonnollisuutta.

”Kristillisyyteen” on vaihtunut mukaan itsestäänselvyksiä, jotka lähemmässä tarkastelussa osoittautuvat itse asian vastakohtiksi. Tämä kehitys johtunee opettajien ja kriitikkojen puutteesta. Nythän ”hengellinen” tarjonta pitäisi ottaa vain vastaan — ei suinkaan tutkia, vaikka evankeliumin asia onkin saamassa ”kyytipojakseen” yhä oudompia toimintatapoja.

Onneksi muutamilla Herran palvelijoilla erityisesti menneinä aikoina on ollut näkökykyä ja tietoa, jonka he ovat tallentaneet hyödyksemme. Kyseiset ajatukset löytyvät pääosin vanhemmasta kirjallisuudesta, joka tämänkin kirjan lähdeaineistona on ollut korvaamaton.

Kirja käsittelee uskonnon suhdetta evankeliumiin ja se on hyvin epätavallinen kannanotto nykyisessä ajassamme. Elämmehän aikakautta, jolloin ”kaikkien kukkien tulisi antaa kukkia”. Mitään varsinaisesti uutta kirjasta ei ole löydetävissä, mutta siitä huolimatta sen sanoma saattaa olla jollekin yllätyksellinen, jopa ärsyttävä.

Kirjan koko on 133 x 190 mm,
108 sivua, sidosasu lanka/liimasidos,

Hinta 10 euroa + postikulut.

TILAUKSET:

 Juurikasvu
KUSTANNUS

Mankolantie 16 a, 40200 Jyväskylä,
puh. (014) 633 334 (24 tuntia/vrk).

Tunnistatko ”toisen” evankeliumin?

“...on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin.” (Gal. 1:7)

Jotkut julistajat ”pitävät tehtäväänään rauhattomuuden ja epävarmuuden tuomista sieluihin. He arvostavat ilon ja lapsenomaisen luottavaisuuden riistämistä Jumalan lapsilta. Heidän käsityksensä mukaan Jumalaa miellyttää raskaiden kuormien laskeminen hänen lastensa harteille ja he julistavat näille, ettei heidän sieluntilansa ole tyydyttävä. He vetävät mielellään iloiset kristityt syrjään ja kysyvät heiltä, eivätkö he halua päästä syvemälle uskonelämässään, eivätkö hekin yhdy siihen, että heidän täytyy uhrata elämänsä entistä ’kokosydämisemmin’ ja eikö jo ole aika luopua lapsellisesta ilosta ja osoittautua kypsiksi kristityiksi, jotka suhtautuvat uskonelämäänsä aivan toisella tavalla sekä suurissa että pienissä asioissa.

He kysyvät Jumalan lapsilta, ovatko he jo vastaanottaneet kaiken, mitä Jumalalla on annettavana. Kun nämä uudet opettajat ovat luoneet rauhattomuutta sieluihin ja aiheuttaneet ongelmia kristityille, ei heidän ole vaikea osoittaa heille, että heidän nyt on ’annettava todellinen panos’ ja tuotava ’todellisia uhreja’, jos on mieli kulkea eteenpäin kapealla polulla. Heidän on aika osoittaa, etteivät he väisty askeltakaan pois kuuliaisuuden tieltä. Ovatko he valmiita tähän?

Hämmentäjät onnistuvat vähin erin

saamaan Jumalan lapset pois välittömästi luottamuksesta Kristukseen ja tekemään heidät itsekeskeisiksi. Näin heidät johdetaan pois Kristuksesta takaisin omiin ponnisteluihin. He alkavat käydä ns. rukoustaisteluja, joissa kamppaillaan hyvin vakavasti. Näitä kutsutaan Jaakobin painiksi, mutta ne eivät ole muuta kuin itsekeskeisen uskonnollisen ihmisen itsensä vaivaamista syvempään uskonelämään pääsemisen toivossa.

Siten väärennetään Kristuksen evankeliumi, siltä riistetään sen lunastava voima, uskolta viedään pohja ja ihmiset sidotaan loputtomiin ponnisteluihin ja epäterveeseen itsekeskeisyyteen.

Kunpa se voisikin auttaa! Kunpa se olisikin evankeliumin toinen puoli! Mutta se ei ole mikään evankeliumin osa — kypsempien ja hengellisempien osa. Se ei sisällä mitään sellaista myönteistä, josta pitemmällä tähtäyksellä koituisi hyvää. Sen sijaan se ei ole muuta kuin saatanallinen evankeliumi uskonnolliseen asuun puettuna. Se saa alkunsa pimeydestä. Se kahlehtii ihmiset ja erottaa heidät Jumalan yhteydestä. Se on valhetta eikä totuuden toinen puoli. Se on suorainen valhe eikä vain toisenlainen ilmaisutapa. Se on eksytystä ja siksi Paavali huutaa koko arvovallallaan: *’Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu!’*”

Poul Madsen: *”Hengen vapauteen”*, Uusi Tie, 1978.